

Can Palau

Sant Iscle de Vallalta

Ubicació

Comarca: Maresme
Lloc/Adreça: Veïnat de Can Palau, entre els torrents de Can Palau i de Can Banús.
Emplaçament En el sector oriental del terme, entre el torrent i la urbanització del mateix nom
Alçada: 195

Coordenades:

Latitud: 41.63374
Longitud: 2.58252
UTM Est (X): 465228
UTM Nord (Y): 4609196

Classificació

Número de fitxa 08193 - 52
Àmbit: Patrimoni immoble
Tipologia Conjunt arquitectònic
Estil / època: Medieval Modern Contemporani Popular
Segle XIV-XX
Estat de conservació Bo
Notes de conservació: S'hi han dut a terme diverses reformes al llarg dels segles XVIII, XIX i XX.
Protecció Legal
Accés Fàcil
Ús actual: Residencial
Titularitat Privada
Titular: 000609700DG60H0001JL/08192A005000230000KZ/08192A006000010000KU
Autoria de la fitxa Àlex Asensio
Data de registre de la fitxa: dj., 27/06/2019 - 02:00

Descripció

Conjunt de construccions tancades per un baluard, el cos principal de les quals està orientat a migdia seguint una línia d'edificació que s'arreglera amb els portals d'accés al pati situats als extrems est i oest. Els elements més destacats són tres: en primer lloc, una era enrajolada de planta circular, voltada d'un pedrís de les mateixes característiques, situada a ponent, fora del complex. En segon lloc, la murada. El recinte descriu una planta rectangular i té un perímetre aproximat de 115 metres. Està format per un mur de paredat comú que en alguns trams ha estat suplantat per les parets exteriors d'edificis d'habitatge més recents. Pel front meridional descansa sobre una feixa de conreu situada a cota inferior, la qual cosa en magnifica la presència i li atorga funcions de mur de contenció. El pati interior és de terra, amb una plantació lineal de moreres. S'hi accedeix a través del susdits portals de llevant i ponent. A més, n'hi ha un tercer al costat de tramuntana per donar entrada a un seguit de construccions auxiliars, entre les quals hi hauria l'antiga cotxera. Es tracta d'obertures de gran altura per permetre el pas de carruatges, amb brancals i dovelles de pedra en forma d'arc escarser i marquesines de teula a dos aiguavessos amb cabirons de fusta. En una de les arcades hi ha gravada la data de 1909.

En tercera instància, cal consignar les restes més antigues de la masia. S'identifiquen com a tals dues construccions. Un primer volum de planta rectangular de 8,5 metres d'amplada per 7 de fondària situat en posició centrada, rere la primera línia d'edificació actual, i un segon cos de planta baixa i pis amb coberta d'un sol aiguavés amb caiguda cap a l'est. La primera edificació era l'habitatge pròpiament dit. Consta de planta baixa, primera i segona amb coberta d'un sol aiguavés amb caiguda posterior. Pel costat sud només hi sobresurt l'última planta, que apareix arrebossada i amb una finestra al mig. La façana nord és feta de paredat comú vist i actua com a tancament exterior del recinte. Està ordenada sobre dos eixos verticals amb dues obertures per planta, entre les quals hi destaca una finestra emmarcada en pedra i tres finestres amb brancals i arc de descàrrega de maó massís.

Separat lleugerament de la masia, en direcció oest, hi ha un cobert de fibrociment d'un sol aiguavés, sostingut per pilars de totxana, que serveix de garatge.

Observacions:

Protecció:

Pla especial urbanístic i catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta. Text refós. 2016. M-50.

Història

La masia constituïa una de les cases fortes de l'antiga parròquia i terme de Sant Iscle, com ho demostren tant les estratègies matrimonials com el fet que els seus estadants portessin el cognom Josep del Palau des de l'any 1600 al 1800. El 1650, l'hereu Pere Jaume Josep del Palau va esposar Maria Ginebra, i el 1679 la pubilla del mas va entroncar amb els propietaris de Can Vives de la Cortada. A l'entorn de 1760, Antoni Josep del Palau va ser alcalde del municipi. Un segle després, Manuel Vives i Palau va transferir la propietat a la seva neboda, Rosa Cot Vives i Palau, casada amb Jaume Collet, els quals van donar inici a la nissaga actual.

La masia és identificada amb el nom de "Can Palau" en el mapa planimètric del municipi a escala 1:25.000 de l'Instituto Geográfico y Estadístico, segons còpia manuscrita feta pel Servei Geogràfic de la Mancomunitat de l'any 1914. El mateix any apareix representada, per bé que sense esmentar-ne el nom, en el full del Mapa Geológico y Topográfico de la Provincia de Barcelona a escala 1:40.000 corresponent a la Región Cuarta o del Río Tordera.

Bibliografia

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2003). Coneix Sant Iscle de Vallalta. Canet de Mar. Edicions Els 2 Pins, pp. 7 i 54.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2004). Petits paisatges de Sant Iscle. Canet de Mar. Edicions Els 2 Pins, pp. 7 i 18-19.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2016). Pla especial urbanístic i catàleg de masies i cases rurals de Sant Iscle de Vallalta, Llibre IV, Document núm. 3. Catàleg de masies i cases rurals. Element M-50, pp. 533-542.

AJUNTAMENT DE SANT ISCLE DE VALLALTA (2006). Sant Iscle de Vallalta, la porta del Montnegre. Sant Iscle de Vallalta. Parc del Montnegre i el Corredor, p. 16.

VERDURA PERA, Jaume (1967). Can Palau. Programa de Festa Major. Sant Iscle de Vallalta. Ajuntament de Sant Iscle de Vallalta.

